

دارند؛ جایی که اتحاد عمیقاً درگیر است. مفهوم استراتژیک جدید ناتو، که در نوامبر ۲۰۱۰ در نشست لیسبون تصویب شد، اظهار داشت که ارتقای امنیت یورو-آتلانتیک به بهترین وجه از طریق شبکه گسترده‌ای از روابط مشترک با کشورها و سازمان‌های مختلف جهان تضمین می‌شود. تلاش متمرکز برای اصلاح سیاست مشارکت ناتو در لیسبون آغاز شد تا گفت‌وگو و همکاری بیشتر فراگیر، انعطاف‌پذیر و استراتژیکی شود. هر پنج کشور آسیای مرکزی در شورای همکاری آتلانتیک شمالی مشارکت‌کننده بودند (NATO's Relations with Central Asia, 2016). از دلایل دیگر اهمیت آسیای مرکزی، اهداف اقتصادی آن برای چین است. آنچه به‌عنوان مهم‌ترین هدف اقتصادی برای چین، مطرح است، تأمین انرژی موردنیاز خود، مانند نفت و گاز است. در توسعه بلندمدت اقتصاد چین، واردات انرژی اهمیت و اولویت ویژه‌ای را دارا هستند و در این زمینه، آسیای مرکزی، یکی از مهم‌ترین مناطق با منابع انرژی در جهان است (Amiri & Karami, 2017).

آسیای مرکزی با قرار گرفتن در مرکز توجهات واشنگتن، مسکو و پکن، از لحاظ همبستگی جهانی به یک منطقه منحصربه‌فردی تبدیل شده است (Rauf, 2017). منابع طبیعی در این منطقه - از جمله نفت، گاز، انرژی برقی، اورانیوم، زغال‌سنگ، طلا، مس و آلومینیوم - به وفور یافت می‌شود. قزاقستان بزرگ‌ترین تولیدکننده اورانیوم در دنیا به‌شمار می‌رود و در سال ۲۰۱۳ به‌تنهایی ۳۸٪ از تولید اورانیوم دنیا را به خود اختصاص داده است. همچنین، ترکمنستان چهارمین ذخایر گاز دنیا را در اختیار دارد و تاجیکستان به‌تنهایی ۴٪ از انرژی برقی دنیا را تولید می‌کند که از این نظر در رتبه دوم قرار می‌گیرد. این منطقه همچنین از نظر تولید کشاورزی از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است و ۱۵٪ تولید ناخالص داخلی این کشورها از طریق تولیدات کشاورزی تأمین می‌شود (Lopour, 2015). سرشار بودن منطقه از منابع طبیعی، سبب افزایش منافع قدرت‌های بزرگ برای منابع طبیعی و افزایش رقابت تنگاتنگ، میان کشورهای قدرتمند فرامنطقه‌ای و منطقه‌ای مانند ترکیه، ایران، پاکستان و هند در آسیای مرکزی شده است (Rauf, 2017).

چین نیز همواره به مسأله انتقال انرژی از آسیای مرکزی توجه ویژه‌ای نشان